

# Zaman da Yaralı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Aralık 2017

---

Kambur sırtında anıların  
Müstehcen bir gülümseme var.  
Açık ara dünle yarının  
Kaynaştığı an'da saklı her şey.

Zaman da yaralı,  
Aslında kiblesinde özlemin,  
Sefasını sürerken aşkın  
Hatmettiğimiz özlemden düşen  
Yaşların nazarında  
Yaşa yaşa, demek olsa gerek  
Ömrün sancılı var oluş şarkısı.

İçinde saklı hezeyan,  
Kabuğu çatırdayan bir yüklem tadında  
Her kuytuda kaybolan,  
Her düzlemde kaymayı başaran  
Belki de tok sesinde kaderin  
Belirsizliğe duyduğu özlemle  
Ölüme karşı duran  
Bir beşerin savaşı... eğer ki;  
Demeyi ertelediği her cümlede  
Kopuk bir bağdan  
Sona evrilmeyi beklercesine  
Yine kabuk değiştiren benliğin ataları  
Ta dünden hediye.

Şimdiden kayan bir yıldız,  
Derli toplu oysa gökyüzü:  
Makberin çatısı nasıl siyahsa  
İçindeki çocuğun  
O delici bakışlarında  
Hele ki;  
Gözden kaybolana değin  
Uğurladığın kim ise

Ta ki bir nokta hüviyetine  
Ulaşmayı bekler ya hani,  
Belki de duyulası özlemin  
Geride bıraktığı o kesif acı  
Her şeyin ilacı.

Mühürlü ömürden çaldığımız;  
Çaldığımız kadarız aslında:  
Çalmaya müsait bir günahın,  
Çalınası bir yürekte  
Aşk denen arazın da  
Kamburuna yüklendikçe  
Kaderin örttüğü bir kilimden sarkan  
Püskül niyetine  
Aşkın izinde sürünen benlik,  
Kayıp ya da bulunmaya dair  
Aslına âşık bir benlikten  
Biz olmayı beceren kim ise.

Belli ki;  
Tanrı'nın söz verdiği  
O son dilek  
Yine gölgeden ibaret kimi dua  
Niyetinde saklı tuttuğu iyilik kadar da  
Mubah  
Hele ki; gönül gözünde  
Atan yürek yürek  
Bazen de sorarsın ya kendine:  
Bunca nefret  
Ne diye?

Her şey iyidir, her şey kötü...  
Nebula'dan çaldım bu sözü madem  
Matemimle gömün beni, demek mi  
Bu kadar elzem?  
Göklerin rengine sığmaz  
Yürekteki kirin de delili değil mi?  
Ölüme kucak açan benlikte  
Takılı o son methiye.

Ne iyi nedir kötü olan?  
Demek çok da marifet  
Olmasa gerek,  
Diye şakıyan düztaban bir şiirde  
Kaybolmak kadar bulduklarımıza  
Sunduğumuz şükürü  
Duysun diye Tanrı'nın gücüne  
Güç katan her daim  
Bizden yoksun olsa evren  
Ne değişecekti, demek olmamalı kuru bir isyan.

Bir gölgede bir de siyahta  
Yanıp sönen gönül gözüne ithaf en  
Ölmeyi denedik madem  
Ölümsüzlükten düne duyulası özlem  
Hiç doğmamayı talep eden  
Bir aciz faniden gayrisi  
Yine devşirdikçe düzeni  
Kim ise  
Adımızı koymayı unutan.